

Elisabeth ur *PERSONA, PERSONA, PERSONA* av Dimen Abdulla

Elisabeth

Det var skillnad på min pappa när han kom och hämtade mig jämfört med andra pappor. Det gör nåt med manligheten, det är fan inte lätt. Jag såg hur han blev behandlad av myndigheter, i affärer. Jag såg mig själv utifrån och kände blickar av folk som tycker synd om en. Jag ska aldrig ge den blicken till någon. Aldrig. För man fattar ju. Man fattar ju exakt vad som pågår. Vi hade precis gått ut ur bilen på parkeringsplatsen Pappa håller mig och min bror i handen. Han upptäcker att några stirrar på oss, han släpper vår hand, gör en tvärvändning mot en grönsliten Volkswagen. Pappa knackar på vindrutan. Mannen drar långsamt ner förrarutan

Ja

Har du nåt problem?

Nejnejnej allt är bra, allt är bra här.

Du stirrar

Nej jag stirrar inte. Pratar pratar med mina barn. Inte stirra

Pappa tar tag i våra händer, och drar oss därifrån.

Det var förstå gången jag såg, hur smärtsamt det är att se och bli sedd.

Jag påmindes om det nu när jag tänkte på honom. Jag såg honom nyligen. På avstånd, helt uppe i sina egna tankar. Jag visste inte att han var i Sverige. Han hade inte sagt något. Så jag bestämde för att följa efter honom. Som en skugga...ja, jag gick i hans fotspår, jag blev min pappas skugga. Han har så långa ben, jag kände mig som min dotter som trippar på tårna när jag skyndar mig till dagis.